

РЕШЕНИЕ

№ 1581

гр. София, 11.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 13.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **12018** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), приложим на основание чл. 84, ал. 4 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).
Образувано е по жалба на М. А. М. Х., гражданин на С. срещу решение № 12975/30.08.2023 година на председателя на Държавна агенция за бежанците /ДАБ/ при Министерски съвет /МС/, с което е отнет предоставения му хуманитарен статут. Жалбоподателят М. А. М. Х. твърди, че оспореният акт е незаконосъобразен като издаден в противоречие с материалния закон. Твърди, че административният орган неправилно е приел, че по отношение на него са налице предпоставките по чл.17, ал.4 във връзка с чл.12, ал.2, т.2 от ЗУБ (извършване на „тежко престъпление“). Сочи, че всяко решение за изключване на дадено лице от статута на субсидиарна закрила трябва да се предхожда от цялостна преценка на всички обстоятелства в отделния случай и не може да се взема автоматично. Излага доводи, че не всяко престъпление, което е тежко по смисъла на НК, може да служи като основание за отнемане на предоставен хуманитарен статут; необходима е самостоятелна и допълнителна оценка на тежестта на престъплението. Твърди, че изразеното в обжалваното решение становище, че осъждането по чл.279 от НК го превръща в опасност за националната сигурност, е напълно несъстоятелно и не може да бъде споделено, доколкото по отношение на М. А. М. Х. няма каквито и да е постъпили данни от страна на компетентния държавен орган (ДАНС), че представлява опасност за националната сигурност. Излага доводи, че при издаването на решението са допуснати тежки

нарушения на административнопроизводствените правила, защото не е спазен редът по чл.78, ал.2 от ЗУБ и чл.78, ал.4 във връзка с чл.63а, ал.11 от ЗУБ. Твърди, че противно на посоченото в обжалваното решение, законът не позволява на административния орган да сумира няколко по-леки противообществени прояви, за да защити тезата си, че е налице „тежко престъпление“ по смисъла на чл.17, параграф 1, буква б) от Директива 2011/95. Законът не допуска отнемането на международна закрила да стане и заради формирано у административния орган отрицателно отношение към начина на живот и характера на лицето. Сочи, че решението в действителност е изпълнено с обидни и неточни квалификации по отношение на М. А. М. Х. (че е рецидивист и лице с установени престъпни навици), които не кореспондират с обективната действителност. Излага също така, че обжалваното решение е очевидно антидатирано и издадено след срока по чл.78, ал.5 от ЗУБ. Претендира разности

Ответникът – председателят на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет моли жалбата да се отхвърли като неоснователна. Счита, че административният орган е спазил материалния закон, административнопроизводствените правила. Спазени са процесуалните и материално правните правила.

СПП не взе становище по жалбата.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл.235, ал.2 от ГПК, във вр. с чл.144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С решение № 268 от 22.02.2013г. на председателя на ДАБ на жалбоподателя е предоставен хуманитарен статут. На 24.03.2011 г. с него е било проведено интервю, видно от представения протокол /л. 144/. На него жалбоподателят е посочил, че е [дата на раждане] в [населено място], С.. Посочил е, че е сириец, мюсюлманин - сунит, неженен.

В хода на образуваното производство за отнемане на предоставената международна закрила на чуждия гражданин в ДАБ-МС са получени заверен препис от протоколно решение № 596/10.06.2011г., по НОХД № 757/2011г. за извършено от сирийския гражданин престъпление по чл.279, ал.1, пр.2, вр. чл.18, ал.1 от НК и заверен препис от протоколно определение № 792 от 22.07.2011г. по НОХД № 972/2011г. за извършено престъпление по чл.279, ал.2, вр. ал.1, пр.2 от НК вр. чл.28, ал.1 от НК.

На 15.02.2023г. от РС – Ихтиман в ДАБ-МС е постъпил заверен препис от Споразумение № 45 от 16.11.2021г. по НОХД № 661/2021г. за извършено престъпление по чл.281, ал.2, т.1 и т.5 вр. ал.1 от НК.

На 20.02.2023г. в ДАБ-МС е постъпила и влязла в сила присъда от 26.03.2014г. на СРС, НО, 6 състав, по НОХД № 18487/2013г. за извършено от чужденеца престъпление по чл.216, ал.1, пр.1, алт.2, вр. чл.20, ал.2, вр. ал.1 от НК вр. чл.55, ал.1, т.2, б. „б“ от НК.

С кандидата е проведено интервю с рег. № УП-4854/03.08.2023г. в ЗО „К.“, като по време на интервюто чуждият гражданин е запознат с причините за образуване на производство за отнемане на предоставената му международна закрила и му е предоставена възможност да изрази своето становище. В тази връзка чужденецът признава, че е нарушил българските закони като е участвал в незаконен трафик на мигранти. В свое оправдание той е заявил, че в момента си плаща за грешката която е направил и към онзи момент не е осъзнавал, че извършва според думите му „...чак толкова голямо престъпление.“ Чужденецът посочва, че бил осъден условно за

трафика на мигранти, но малко по - късно бил задържан от българската полиция да шофира след употреба на наркотици и поради това бил изпратен в затвора за да излежи условната си присъда. Според думите му в момента все още се водело дело относно употребата за наркотици. Молителят е изразил желание да му бъде прекратено производството за отнемане на статут, защото вече си бил взел поука. Също така е заявил, че за него било много важно да не му се отнема статута, защото искал да живее в мир и спокойствие и това, което бил постигнал в България, го бил направил много трудно.

С решение № 12975/30.08.2023г., издадено от Председател на ДАБ при МС е отнет хуманитарният статут на жалбоподателя. За да го постанови, административният орган е приел, че са налице предпоставките на чл.12, ал.2, т.2 от ЗУБ, предвиждащ че предоставен хуманитарен статут се отнема поради наличие на сериозни основания да се предполага, че лицето е извършило тежко престъпление по смисъла на НК. Установил е още, че както е видно от Споразумение № 45 от 16.11.2021г. по НОХД № 661/2021г., сирийският гражданин е осъден за извършено престъпление по чл.281, ал.2, т.1 и т.5 вр. ал.1 от НК, за което законът предвижда лишаване от свобода от две до десет години и глоба от пет хиляди лева до двадесет хиляди лева. Също така в миналото М. А. М. Х. е признат за виновен за извършено престъпление по чл.279, ал.2 вр. ал.1, пр.2, пр.2 от НК, за което законът предвижда лишаване от свобода от три до шест години и с глоба от хиляда до пет хиляди лева. Изложени са мотиви, че сирийският гражданин е с трайно установени престъпни навици, предвид фактите, че е признат за виновен в извършването на няколко престъпления, като две от тях съгласно НК се определят като тежки. Изложени са мотиви, че чужденецът не попада в нормата на чл.4, ал.3 от ЗУБ, а попада в хипотезата на чл.4, ал.4 от ЗУБ, тъй като представлява опасност за националната сигурност на Република България.

При така установеното от фактическа страна, съдът стигна до следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: Жалбата е подадена от надлежна страна, която е адресат на оспорения административен акт, с право и интерес от оспорването, в срока по чл. 84, ал. 4 от ЗУБ, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган съгласно чл. 48 ал. 1, т. 1 ЗУБ – председателя на ДАБ, в предвидената в закона писмена форма.

По отношение на административно-производствените правила, предвидени в ЗУБ.

От доказателствата по делото не се установява, предвид изявлението на ответника за представяне на преписката в цялост, на коя дата е започнало процесното производство по отнемане на статут. Същевременно, по категоричен начин се установява, че производството е приключило след изтичане на срока по чл. 78, ал. 5 ЗУБ. Така констатираното нарушение обаче съдът намира, че не се установява по някакъв начин да е застрашил или накърнил правото на защита на жалбоподателя, поради което и не може да се прием, че е съществено.

В с.з. от 13.2.2024 г. пълномощникът на жалбоподателя наведе твърдения, че следва да се изясни кога и по какъв начин е постъпила информация, че жалбоподателят е осъждан. Датата на уведомяването има значение за това колко време са се бавили от тази дата до отнемане на статута. Счита, че е недобросъвестно да се отнема за престъпления от преди 13 г. Настоящия състав намира, че наведеното основание на ищеца не е от такъв характер, че да доведе до извод /дори и да се приеме, че са се

осъществили наведените факти/, за наличие на такова съществено процесуално нарушение, което да доведе до извод за незаконосъобразност на оспорения акт; то не е такова, че да ограничи или затрудни правото на защита на жалбоподателя. Нещо повече – късното произнасяне по наличието на предпоставки за отнемане на статут на бежанец е от такъв характер, че евентуално би могло да застраши обществения интерес, именно който се охранява с нормите, послужили като основание за отнемане на статута.

Настоящият състав намира, че решението следва да бъде отменено.

Съгласно чл.17, ал. 4 ЗУБ предоставен статут на бежанец се отнема, когато по отношение на чужденеца се установи наличието на основание по чл. 12, ал. 2 или чл. 13, ал. 1, т. 6 и 7 от същия закон.

Съгласно чл.12, ал.2, т.2 ЗУБ - статут на бежанец не се предоставя на чужденец, за когото има сериозни основания да се предполага, че е извършил тежко престъпление.

В случая ответникът се е позовал в мотивите си единствено на споразумението то 16.11.2021 г., по НОХД № 661/2021 г. на РС Ихтиман, както и на чл. 93, т. 7 НК относно понятието „тежко престъпление“. Останалите цитирани по-горе присъда и споразумение не са посочени като мотив за отнемане на статута.

Съдът намира, че несъответно на цитираните по-горе норми ответникът е приел, че понятието тежко престъпление следва да съвпада със същото понятие по НК. Следва да се отбележи, че приложимите норми на ЗУБ са транспонирани значително след приемането на НК, като при тълкуването им следва да се има предвид смисъла им на директивата, от която са транспонирани– в случая Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила.

При прегледа на практиката на СЕС настоящия състав намира, че следва да се имат предвид насоките за тълкуване, дадени в Решение на Съда на Европейския съюз от 22 септември 2022 година, постановено по дело С- 159/21 е дадено тълкуване чл.17, параграф 1, буква б) от Директива 2011/95/ЕС, по т. 89-93 както следва:

89. Доколкото предвиденото в тази разпоредба основание за изключване на субсидиарната закрила е свързано общо с тежко престъпление, то не е ограничено нито географски, нито във времето, нито с оглед на естеството на съответните престъпления (решения от 13 септември 2018 г., А., С-369/17, ЕУ:С:2018:713, т. 47 и от 2 април 2020 г., Комисия/Полша, У. и Чешка република (Временен механизъм за преместване на кандидати за международна закрила), С-715/17, С-718/17 и С-719/17, ЕУ:С:2020:257, т. 155).

90. Ето защо член 17, параграф 1, буква б) от Директива 2011/95 изобщо не предвижда, че посоченото там тежко престъпление трябва да е било извършено неотдавна или че ако кандидатът е иницирал образуването последователно на няколко процедури за международна закрила, дадено тежко престъпление, за което при първата процедура не е било прието, че оправдава прилагането на изключващо основание, не може да бъде отчетено впоследствие. Напротив, употребата в тази разпоредба на израза „се изключват“ означава, че решаващият орган няма свобода на

преценка, щом установи, че съответното лице е извършило тежко престъпление.

91 От други разпоредби на Директиви 2011/95 и 2013/32 също не следва, че след отнемането на статута на бежанец решаващият орган би бил обвързан за в бъдеще от преценки относно прилагането на изключващо основание в процедурата, довела до предоставянето на този статут.

92 Компетентният орган на съответната държава членка обаче може да се позове на изключващото основание по член 17, параграф 1, буква б) от Директива 2011/95 — а именно извършването на „тежко престъпление“ от кандидата за международна закрила — само след като прецени за всеки отделен случай конкретните факти, които са му известни, с цел да определи дали съществуват сериозни причини да се счита, че деянията, извършени от съответното лице, което извън това отговаря на критериите за получаване на поискания статут, представляват такова изключващо основание, като определянето на тежестта на съответното престъпление изисква цялостна преценка на всички обстоятелства в отделния случай (решение от 2 април 2020 г., Комисия/Полша, У. и Чешка република (Временен механизъм за преместване на кандидати за международна закрила), С-715/17, С-718/17 и С-719/17, ЕУ:С:2020:257, т. 154).

93 Ето защо на петия въпрос следва да се отговори, че член 17, параграф 1, буква б) от Директива 2011/95 трябва да се тълкува в смисъл, че допуска субсидиарната закрила на даден кандидат да бъде изключена по силата на тази разпоредба въз основа на осъдителна присъда, която е била известна на компетентните органи, когато в резултат от предходно производство са предоставили на този кандидат статут на бежанец, който впоследствие му е бил отнет.

В конкретния случай не се установява извършване на подобна преценка, нито при постановяване на оспореното решение не се установяван да е взето предвид цялостното съдебно минало на жалбоподателя. Ето защо оспореното решение следва да бъде отменено, а делото – върнато за ново произнасяне. При него следва да се съобразят посочените по-горе факти, при насоките за тълкуване, дадени в цитираното по-горе решение.

Воден от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ, по жалбата на М. А. М. Х., гражданин на С., ЕГН [ЕГН], решение № 12975/30.08.2023 година на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което е отнет предоставения му с решение № 268/22.2.2013 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, хуманитарен статут.

ВРЪЩА делото като преписка на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет за повторно произнасяне пир съобразяване на дадените по-горе указания.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от съобщението за изготвянето му.

СЪДИЯ: